

Захист батьківщини

Categories : [Різне](#)

Date : 07/12/2017

Що робити, коли перед тобою стоїть вибір - відмовитися від захисту батьківщини або відправитися на фронт, де вбивства морально допустимі? Чи гріх є відмовлятися від захисту батьківщини?

Неправильно думати, ніби вбивства можуть бути морально допустимі, навіть якщо мова йде про війну. Вбивати на війні так само неприпустимо, як і при будь-яких інших обставинах.

Оборонна війна не може мати на меті знищення ворога: єдина морально допустима мета - це перешкодити ворогові здійснювати насильство. Для цього використовуються різні засоби, головні з яких - переговори і діалог. Завжди, в будь-яких ситуаціях, необхідно наполягати на цих засобах.

Якщо військовослужбовець отримує наказ вбити ворога, він стоїть перед серйозним вибором совісті. З моральної точки зору це неприпустимо, і в цьому випадку необхідно відмовитися від виконання такого наказу, наприклад, наказу бомбардувати міста і мирне населення з метою знищити ворога. Святий Іван Павло II говорив: «Сьогодні масштаби і жахи сучасної війни, будь вона ядерною або звичайною, роблять війну абсолютно неприйнятною як засіб вирішення спорів і конфліктів між націями. Війна повинна належати до трагічного минулого і залишатися в історії. Для неї не повинно бути місця в планах людини на майбутнє ». Ці слова Папа Войтила виголосив ще в 1982 році.

Захист країни чи спільноти людей є обов'язком. Тому в деяких випадках можна говорити про гріх відмови від боргу захисту. Звернімося до тексту Катехизму Католицької Церкви: «Законний самозахист може бути не тільки правом, але серйозним обов'язком для того, хто несе відповідальність за життя інших.

Захист загального блага вимагає того, щоб несправедливий агресор виявився не в змозі завдавати шкоди. З цієї причини ті, хто володіє законною владою, також мають право застосовувати зброю з метою відбиття агресії проти громадянського суспільства, за яке вони відповідальні ». (2265). Однак це право застосовувати зброю не означає права вбивати. Наприклад, правоохоронні органи також носять з собою зброю, але не для того, щоб вбивати. І якщо їм доводиться користуватися цією зброєю,

метою є не позбавлення життя злочинця: за допомогою зброї вони повинні зробити все можливе, щоб зупинити його і затримати.

Згідно соціальному вченню Католицької Церкви, кожен, хто служить у збройних силах, покликаний захищати добро, істину і справедливість. При цьому кожен військовослужбовець має моральне зобов'язання чинити опір наказам, які вимагають вчинення злочинів проти права народів і його універсальних принципів. Військові несуть повну відповідальність за дії, що зневажають права особистостей і народів або норми міжнародного гуманітарного права. Такі дії, стверджується в соціальному вченні, неможливо виправдати, посиляючись на підпорядкування наказам начальства.

Звертаючись в 1987 році до альпійських військових підрозділів, Іван Павло II сказав: «Ваша перша відповідальність називається миротворством. В основі військової справи лежить моральна необхідність захищати духовні і матеріальні блага національної громади, Батьківщини. Цей захист, запорука загального блага певного народу, є передумовою для миру і злагоди між націями. Зрозуміло, слід розглядати проблеми відносин між націями і питання захисту з оновленим менталітетом, але залишається фактом те, що потрібно захистити себе від спроб агресії, несправедливості і насильства, якими часто намагаються впливати на різні верстви суспільства. У цьому контексті захист є пересторогою, правом і обов'язком, що спонукає людей до постійної пильності, як внутрішньої, так і зовнішньої, для попередження виникнення війни ».

І ще - дуже важливе доповнення зі Зводу соціального вчення: «Ті, хто з принципових міркувань ухиляється від несення військової служби - коли воно є обов'язковим, - оскільки совість велить їм відмовитися від будь-якого використання сили або від участі в певному конфлікті (заперечення по совісті), повинні бути готові нести альтернативні види служби ». Ще в соборній конституції «Gaudium et spes» згадується про право відмовлятися від обов'язкової військової служби з міркувань совісті: «Звісно ж справедливим, щоб закони проявили гуманну передбачливість в разі тих людей, які за мотивами совісті відмовляються застосовувати зброю: нехай вони оберуть будь-яку іншу форму служіння людському суспільству »(GS 79).

Таким чином, участь в оборонних військових діях є моральним обов'язком, але таким же моральним обов'язком є і відмова від виконання наказів, що суперечать людській гідності. Крім того, припустимо вибір альтернативної форми служіння батьківщині.

Християнський портал [КИПІОС](#) за матеріалами Радіо Ватикан.